

[A. C. Normann.]

at når Churchill var i opposition, var det råd, han gav den engelske opposition, dette: forklar aldrig, forsvar aldrig, angrib altid.

Det synes at være det ærede medlem hr. Erik Eriksens devise i dansk politik i dag. I stedet for at påtage sig den farlige opgave at forsvare oppositionens fællesprogram, talte det ærede medlem om åbningstalen og regeringens omsiggribende formynderskab over for borgerne. Jeg sad faktisk og ventede med blyanten parat på, at det ærede medlem skulle komme med eksempler og beviser, men hans tale, som jeg opfordrer det ærede medlems meningsfæller til at læse opmærksomt igennem, indeholdt ingen sådanne eksempler, det var ord og beskyldninger, beskyldninger og ord, men for den, som søger realiteter, ikke så megen føde, at man kunne møtte en ærlig kolibri dermed — en kolibri er, så vidt jeg ved, den mindste fugl i verden.

Noget af det, det ærede medlem hr. Erik Eriksen synes at lægge stærkest vægt på, er at få befolkningen til at tro, at de 2 liberale regeringspartier, det radikale venstre og retsforbundet, er helt og komplet i lommen på socialdemokratiet, som vi nu hjælper med at socialisere landet, så ingen mennesker snart kan røre sig længere. Mange synes måske, at det lyder helt sandsynligt, at de mindre partier er nødt til at bøje mere efter end de store i et samarbejde. Hvorfor det egentlig skulle være sådan, ja, så dybt tænker ikke alle det ærede medlems tilhørere. Sagen er jo, at det mindre parti er af nøjagtig samme nødvendighed for regeringens fortsættelse som det større parti, hvad det ærede medlem i meget høj grad var opmærksom på, dengang han selv var regeringschef. Det, han dengang sagde, var ikke det samme som i går: at det radikale venstre var et parti, der ikke hævdede sig. Det ærede medlem har selv vænnet venstres folk til at se på os som et parti, der hævder sig alt for stærkt, og når så i denne tid det ærede medlems og de konserveratives blade er fulde af drillerier over for socialdemokratiet, fordi det lader sin militære kurs bestemme af det radikale venstre, ja, så er vist mildest talt baggrunden for den påstand, at folk som de 4 radikale ministre hver for sig er personer, som ikke hævder deres egne synspunkter, ikke til stede. Det

ærede medlem kan jo godt sige nedsættende ting om de pågældende ministres betydning, men se, om han får nogen til at tro det.

Må jeg for min del komme med den bekendelse, at jeg så med nogen skepsis på den nuværende regerings dannelse, og jeg bidrog mit til forsøget på at få det ærede medlem hr. Erik Eriksen til at overtage regeringen, hvorved det ærede medlem jo kunne have undgået nogle af de vederstyggeligheder, han nu oplever, nemlig at alt går fremad under en regering, det ærede medlem ikke er med i.

Men jeg må ved et tilbageblik over den politik, der er ført siden, erkende berettigelsen af Informations påvisning af, at det radikale venstre faktisk har kunnet føre en mere liberal politik sammen med socialdemokratiet end sammen med venstre, hvordan så end det ærede medlem vil forklare det. Ministeriet Erik Eriksens krisepolitik i 1951 og 1952 betød langt større skattestigninger, langt hårdere indgreb, bindinger af landbrugets priser, hvorved landbruget unødvendigt gik glip af 200 mill. kr., tvangstilskud fra skibsfarten, hårdere priskontrol over handelen, vareafgifter, der indgik i pristallet, opretholdelse af statens vældige tilskud til boligbyggeriet gennem lavere renter.

Og deroverfor under den nuværende konstellation: ingen forhøjelse af den tidligere regerings skatteskalaer, men nedsættelser, afgifter, der er mindre end nedsættelsen af de direkte skatter, og som er holdt uden for pristallet, hjælpelse i priskontrollen, frigørelse af importen, stærk nedskæring af direktoratet for vareforsyning, afskaffelse af statstilskuddet gennem de lave renter af boliglån og tvangslån, der ikke ramte den jævne befolkning tilnærmelsesvis så hårdt, som venstres tvangslån i sin tid gjorde det, de lån, som den nuværende regering nu har tilbagebetalt, før de var forfaldne.

Jeg har måttet minde om alt dette ikke som et angreb på den tids politik, som vi jo da også havde et medansvar for, men for at sige om den nye oppositionelle politik, at det er helt ved siden af, når det radikale venstres folk fremstilles skiftevis som tyranner i regeringen og som tavse, lydige gidsler hos socialdemokratiet.

Den enkle sandhed, som alle jo kender, er — hvad oppositionen lige så godt kan af-